

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ערר 1607-21

ערר 1617-21

לפני כבוד חברי הוועדה:

ערן עסיס, עו"ד - יו"ר

צבי פרלמוטר, רו"ח - חבר

רפול גבאלי, ע.מ. 20550091

באמצעות עו"ד ח'אלד עון

העורר:

נ ג ד

רשות המסים

המשיבה:

באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות

רחוב בן גוריון 38 רמת גן

מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. העורר הינו עוסק מורשה המפעיל בעיר נצרת מסעדה ייעודית, המעניקה אירוח לקבוצות תיירי חוץ בלבד, על פי הזמנה מראש.
2. העורר הגיש בקשות למענקים בעד תקופות זכאות שונות. בקשותיו למענקים בעד החודשים מרץ-אפריל 2020 ובעד החודשים מאי-יוני 2020 התקבלו במלואן והן אינן נדונות בפנינו. בקשות שהגיש העורר לתקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020 ולתקופת הזכאות ספטמבר-אוקטובר 2020, בהתאם לחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התשי"ף-2020 (להלן – **החוק או חוק התוכנית לסיוע כלכלי**) נדחו במלואן. החלטות אלו התבססו על הטענה שהמסעדה הייתה פעילה, כיוון שנמצא כי הועסקו עובדים בתקופות הרלוונטיות (11 עובדים ביולי-אוגוסט ו-3 עובדים בספטמבר-אוקטובר).
3. בגין שתי תקופות הזכאות, הגיש העורר השגה על החלטת הדחייה. המשיבה דחתה את ההשגות בזו הלשון:

"על פי סעיף 8 לחוק "יראו עוסק שחלה ירידה ניכרת בהוצאות שהוציא לצורך יצור הכנסה בעסקו בשל הפסקת פעילות העסק ודיווח על מחזור עסקאות בשיעור אפס לגבי תקופת הזכאות - כמי שדיווח על סגירת עסקו". העסק דיווח על אפס בהכנסות החל מחודש 04/2020 ועד 04/2021 ולכן העסק לא זכאי למענק על פי החוק. נערכה בדיקה נוספת על פי דוח רווח והפסד של העסק לשנת 2020 ונמצא כי סך המענקים אשר כבר אושרו, גבוה משמעותית מסך ההוצאות הקבועות. מטרת המענק הינה השתתפות בהוצאות הקבועות."

4. מכאן הערר שבפנינו.

מדינת ישראל ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

טענות הצדדים

5. לטענת העורר, לאור החלטות שונות שניתנו על ידי ועדת הערר, אין לראות את החריגים שנקבעו בחוק להגדרת עוסק כחריגים מוחלטים, אלא ככאלו שקובעים חזקה הניתנת לסתירה, וכך גם באופן ספציפי לגבי ההחרגה הקבועה בפסקה (8) להגדרת "עוסק". העורר טוען כי יש לסטות מהוראת ההחרגה במקרה שבו ניתן להוכיח שהעסק לא נסגר, ואף נשא בהוצאות קבועות אך לא יכול היה לדווח על הכנסות או הוצאות.
6. העורר הדגיש כי פעילות המסעדה מיועדת לתיירי חוץ בלבד, ועמד על כך שהעסק לא יכול היה לייצר הכנסות. יחד עם זאת, הצביע העורר על כך שהעסקתם של 3 עובדים נמשכה לצורך החזקתה השוטפת של המסעדה – מעקב אחר מצב הסחורה, תקינות התשתיות, עבודות ניקיון ועוד. לטענת העורר, ההחלטה על העסקת העובדים יסודה בשיקול עסקי של שימור העובדים לקראת היום שאחרי תום המשבר; עוד ציין העורר כי הוא מצוי בשנות ה-80 לחייו ואינו יכול לבצע את מטלות האחזקה בעצמו. לגבי העסקת יתר העובדים, העיר העורר כי בחודשים יולי-אוגוסט נוצר רישום טכני של העסקת עובדים מפאת העובדה שהוא שילם לעובדיו הקבועים דמי הבראה, ואולם בפועל העסק היה סגור באותה תקופה.
7. בצד זאת, פירט העורר סעיפי הוצאה נוספים שיש להביאם בחשבון בבחינת ההוצאות הקבועות: שכירות, חשמל, שירותים מקצועיים, הוצאות אחזקה שנתיות, ביטוח, הוצאות רכב, מיסים ואגרות והוצאות תקשורת. לוועדת הערר הוצגו כרסות הנהלת חשבונות ודוחות כספיים מהם ניתן לעמוד על הסכומים בסעיפי ההוצאה השונים.
8. בשולי הדברים העיר העורר על חוסר קוהרנטיות בעמדת המשיבה, שבהודעת הדחייה ציינה כי העסק פעיל אף שלא נרשמו הכנסות, ולכן אינו זכאי למענק, ואילו בהחלטה בהשגה קבעה כי אינו זכאי למענק דווקא מפני שהוא סגור.
9. בכתב התשובה, הפנתה המשיבה להחלטה בערר 1146-21 **סליבא אדואר קבלן עבודות בידוד ופח נ' רשות המסים** (ניתן ביום 30.9.2021), בה נקבע כי הוראת ההחרגה חלה על כל עסק שהפעילות בו למעשה הופסקה אך הצליח להתאזן ולהימנע מהוצאות קבועות.
10. המשיבה הדגישה כי העורר דיווח על הכנסות בשיעור אפס החל מחודש אפריל 2020 עד תום השנה וגם במהלך שנת 2021. המשיבה העירה כי מדיווחים אלו ניתן אף ללמוד על כך שהעסק נסגר (ואף הביעה תהיה מדוע העורר לא יכול היה לשנות את קהל היעד שלו ולפעול בתחום ההסעדה במתכונת אחרת), אולם למען הזהירות היא טענה רק כי פעילותו של העסק הוקפאה והוא נסגר בתקופת הזכאות. המשיבה הצביעה אף על דברי העורר עצמו בכתב הערר, שציין במפורש כי הפעילות העסקית שותקה.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

11. לגבי הקביעה כי חלה ירידה ניכרת בהוצאות העורר, ציינה המשיבה כי חלה ירידה של 92% בתשומות שתי תקופות הזכאות בהשוואה לדיווחי התשומות בשנת 2019 באותם חודשים, וכי בהשוואה שנתית הירידה בדיווחי התשומות היא בשיעור 72%. המשיבה הצביעה על כך שמדובר בעסק גדול, כך שבנסיבות העניין, בהתחשב בסכומי ההוצאה הכוללים, בהשוואה למחזור, יש לראות את השינוי בהוצאות כירידה ניכרת.

12. עם זאת, ציינה המשיבה כי בדקה את ההוצאות הקבועות של העורר בפועל, על יסוד דו"ח רווח והפסד, ומצאה כי סך המענקים ששולמו לעורר גבוה מההוצאות הקבועות שהיו לו בפועל, וכי לשיטתה הן עולות לכדי 31,700 על פני כל תקופות הזכאות, כך שסך המענקים שהעורר קיבל (ואף לא נדרש להחזיר) – גבוה מסכום זה.

13. לגבי הוצאות השכר, הפנתה המשיבה לערר 21-1089 ל.לייב פרויקטים נ' רשות המסים (ניתן ביום 10.9.2021), וטענה כי ניתן ללמוד ממנו שהוצאות השכר אינן בהכרח הוצאות קבועות, שכן קיים ספק האם העסק יכול היה להימנע מהן. בבירור שערכה המשיבה עם ב"כ העורר, נמצא כי העובדים שהוא ביקש לשמר נושאים בתפקידים הבאים: טבחית, מלצר ראשי, ועובדת ניהולית האחראית על הזמנות ופניות לקוחות. עוד ציינה המשיבה כי כיום מועסקת רק העובדת הניהולית, וכי מדובר באשתו של העורר. לטענת המשיבה, אם אכן הופסקה פעילות המסעדה, אין היגיון רב בשימור העובדים, ובוודאי שאין היגיון בתשלום משכורת לאשת העורר.

14. בתגובה לטענות המשיבה, הדגיש העורר כי לא היה באפשרותו לוותר על אנשי הצוות הבכירים שלו, וכי הוא סבר שהשאריתם היא הכרחית לצורך שמירה על מוכנות, וכי העסקתם של העובדים תשתלם לו. עוד טען העורר כי אילו היה מוציא את העובדים לחל"ת הייתה משכורתם החלקית הופכת לנטל על תקציב המדינה, ואין לבוא עימו בחשבון על כך שנשא בנטל ומימן את משכורתם.

15. לגבי גובה המענקים, ציין העורר כי הוא נאלץ לחדש בהזדמנויות רבות את מלאי המזון שברשותו ואת יתר חומרי הגלם, כהכנה לפתיחה מחדשת של המסעדה, וכי לאורך כל העת נערכו עובדים לפתיחת המסעדה מחדש. לגבי העובדה שהעובדת היא אשתו, טען העורר בקצרה כי אין בכך כדי להשפיע על העניין, שכן היא עובדת בפועל בעסק ומנהלת את האופרציה מול הספקים והלקוחות הקבועים.

דיון והכרעה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

16. לאחר שעיינו בכתבי הטענות ובמסמכים שהוגשו, באנו לכלל למסקנה כי ניתן לדון בערר על פי הטענות והראיות שהוגשו בכתב, ומצאנו שאין בכך בכדי לפגוע בעשיית צדק בעניינם של הצדדים. נקדים ונאמר כי **החלטנו לדחות את הערר**. להלן נבהיר את הרקע המשפטי ואת הטעמים שעומדים ביסוד החלטתנו.

חישוב ההוצאות הקבועות בפועל

17. חוק הסיוע הכלכלי מורה על מתן מענקים לעסקים שנפגעו בגין ההתפשטות של נגיף הקורונה. כפי שעולה מדברי ההסבר להצעת החוק, מענק הוצאות קבועות, הניתן לפי פרק ז' לחוק, נועד לסייע לעסקים שכושר השרידות שלהם נפגע כתוצאה ממשבר הקורונה לממן את ההוצאות שאין ביכולתם להימנע מהן (ראו דברי ההסבר לחוק, ה"ח הממשלה התש"ף, עמ' 453).

18. גובה המענק מחושב לפי נוסחה שנקבעה בחוק, המבוססת על דיווחי העסק למע"מ ועל שיעור ירידת המחזורים בתקופת הזכאות בהשוואה לתקופה המקבילה בשנת 2019. יחד עם זאת, לגבי עסקים שמחזור ההכנסות שלהם בשנת 2019 עלה על 1.5 מיליון ש"ח, ניתנה לרשות המסים סמכות לשנות את המקדם שלפיו נקבע גובה המענק, ולהתאים את גובה המענק לגובה ההוצאות הקבועות של העסק (ראו סעיף 7 לחוק, פיסקה (2) להגדרת "מקדם השתתפות בהוצאות קבועות"). סמכות זו של רשות המסים צריכה להיות מופעלת במקרים חריגים, שבהם יש סיבה מוצדקת לסטות מהנוסחה שנקבעה (ראו ערר 1137-21 מ. מוסיקה פלוס בע"מ נ' רשות המסים (ניתן ביום 12.7.2021); ערר 1227-21 מרפז – סחר ותעשיות בע"מ נ' רשות המסים (ניתן ביום 3.10.2021)).

19. יוער כי בהחלטת הממשלה ובחוק לא ניתנה הגדרה ממצה למונח "הוצאות קבועות". בערר 1031-21 אי איי סי איי אייזנברג אגר. קומפני ישראל בע"מ נ' רשות המסים (ניתן ביום 21.6.2021; להלן – עניין אייזנברג) נקבע כי הוצאות קבועות הן הוצאות שהעסק לא יכול היה להימנע מהן, וכי יש לבחון מעניין לעניין אילו הוצאות ייכללו בפועל בהגדרה זו. בערר 1089-21 ל. לייב פרויקטים בע"מ נ' רשות המסים (ניתן ביום 10.9.2021) נדונה השאלה האם הוצאות שכר יכולות להוות הוצאה קבועה, ונקבע כי יש לבחון זאת בהתאם לאופי העסק ולמכלול נסיבות העניין.

עסק שפעילותו הופסקה או הוקפאה

20. בהתאם לסעיף 7 לחוק, "עוסק" הזכאי למענק הוא כל מי ש"חייב במס כהגדרתו בחוק מס ערך מוסף", ואולם ההגדרה מוסיפה "למעט כל אלה", ומפרטת רשימה של מצבים שונים שבהם עסק לא ייכלל בהגדרת עוסק ולכן לא יהיה זכאי למענק. החריג למתן המענק הרלוונטי לענייננו מצוי בפיסקה (8):

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

"(8) עוסק שדיווח לרשות המסים בישראל על סגירת עסקו לפני תקופת הזכאות; לעניין זה, יראו גם עוסק שחלה ירידה ניכרת בהוצאות שהוציא לצורך ייצור הכנסה בעסקו בשל הפסקת פעילות העסק, ודיווח על מחזור עסקאות בשיעור אפס לגבי תקופת הזכאות כמי שדיווח על סגירת עסקו"; (ההדגשה נוספה)

21. הוראה זו כורכת יחד שני מצבים שונים – מצב שבו העסק דיווח על סגירת פעילותו לפני תקופת הזכאות, שאז בוודאי אין פעילות עסקית ואין הצדקה לתת לו מענק, יחד עם מצב שבו פעילות העסק ירדה למינימום – אפס הכנסות וירידה ניכרת בהוצאות. המחוקק קבע כי גם במקרה האחרון לא יהיה העסק זכאי למענק, ויראו אותו כאילו נסגר – הגם שהעסק לא דיווח על סגירה בפועל.
22. בערר 1459-21 **אדואר סליבא נ' רשות המסים** (ניתן ביום 30.9.2021; להלן – **עניין אדואר סליבא**) עמדנו בהרחבה על תכלית ההוראה השוללת את המענק במקרה האחרון. מדובר במקרים שבהם העסק אמנם לא סגר את שעריו, אך למעשה הקפיא את פעילותו, ולכן דיווח על הכנסות בשיעור אפס, אך באותה תקופה גם לא היו לו הוצאות, או שחלה ירידה ניכרת בהוצאותיו. עסק מסוג זה אמנם נפגע קשות והפסיק לתפקד בגלל הקורונה, אך הגיע לאיזון ולא היו לו הוצאות כלל, ולמצער, הוצאותיו נמוכות עד כדי כך שאין הצדקה למתן המענק.
23. בערר 1442-21 **שירי צפנת בע"מ נ' רשות המסים** (ניתן ביום 10.10.2021; להלן – **עניין שירי צפנת**), הוזכר כי באותם מקרים שבהם פעילות העסק הוקפאה וחלה הוראת ההחרגה, נוהגת רשות המסים, לפני משורת הדין, לאשר לעסק מענק בגובה ההוצאות הקבועות שלו בפועל, בהתאם לסמכותה לפי פיסקה (2) להגדרת "מקדם השתתפות בהוצאות קבועות", בסעיף 7 לחוק (וראו פסקאות 18-19 שם לעניין עסקים שמחזור הכנסותיהם אינו עולה על 1.5 מיליון ש"ח).
24. בעניין שירי צפנת הוזכר גם הקשר בין הוראה זו, הקובעת כי לא יינתן מענק לעסקים שהקפואו את פעילותם, לבין הסמכות לבחון את ההוצאות הקבועות של העסק בפועל. למעשה, במקרים שבהם חלה ירידה ניכרת בהוצאות העסק, ופעילותו של העסק למעשה הוקפאה או שהעסק פעל במתכונת קרובה להקפאה, ישנה הסתברות גבוהה שגם הוצאותיו הקבועות של העסק פחתו באופן ניכר. הגם שבמקרים אלו ניתן לראות את העסק כאילו נסגר ולשלול ממנו את המענק, יש טעם בעמדת המשיבה לפיה במקרים אלו יש לבחון את ההוצאות הקבועות של העסק בפועל, ולקבוע את המענק לפי גובה ההוצאות הקבועות.
25. נעיר כי הדברים עולה בקנה אחד גם עם ההחלטה בערר 1036-21 **חוסאם מוסלמאני נ' רשות המסים** (ניתן ביום 8.7.2021), עליו ביקשה העורר להסתמך. גם במקרה זה, בחנה ועדת הערר ומצאה כי היו לעורר הוצאות, ובמובן זה קבעה כי העורר הרים את הנטל וכי הוראת ההחרגה לא חלה עליו. השאלה המתבקשת בכל מקרה מסוג זה היא האם היו לעסק

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

בתקופת הזכאות הוצאות, ואם כן – מהן. במקרים המתאימים, שבהם חלה ירידה ניכרת בהוצאות, יש למשיבה סמכות לערוך בחינה פרטנית ולקבוע את גובה המענק לפי ההוצאות בפועל. מכל מקום, בעניין אדואר סליבא קבענו במפורש כי הוראת ההחרגה חלה גם במקרים שבהם ניתן להוכיח שהעסק המשיך את פעילותו בתקופות מאוחרות יותר.

מן הכלל אל הפרט

26. אין חולק כי העורר הקפיא את פעילות המסעדה שבבעלותו. העורר לא דיווח על הכנסות בתקופות הזכאות שעליהן נסובים העררים שלפנינו, ואף לא דיווח על הכנסות בתקופה מאוחרת יותר. העורר עצמו הבהיר כי המסעדה יועדה לתיירי חוץ ונותרה מושבתת מאז התפרצה מגפת הקורונה.

27. בה בעת, העורר המשיך לשאת בהוצאות המסעדה. אין חולק כי הוצאות העורר בגין הפעלת המסעדה, בהיותה סגורה, פחתו לעומת הוצאותיו בתקופה שבה פעלה. בשנת 2019, דיווח התשומות החודשי של העוררת עמד על ממוצע של כמעט 60 אלף ש"ח לחודש, ואילו מחודש מרץ 2020 ועד סוף אותה שנה – ממוצע התשומות המדווחות עמד על כ-8,100 ש"ח (ירידה של כ-87%). יוער כי בתקופות שדווחו בשנת 2021 (ינואר עד אוגוסט) ממוצע התשומות החודשי ירד עוד יותר, לסך של כ-4,100 ש"ח.

28. דיווחי העורר למע"מ מתיישבים עם ההסברים שהוא מסר. מדובר בעסק שפעילותו הוקפאה, והוא לא נושא עוד בהוצאות השוטפות שהיו לו. אמנם, ניתן להסתפק בשאלה האם הירידה בהוצאות, כפי שהיא משתקפת מדיווחי התשומות, מהווה "ירידה ניכרת", והאם חלה בנסיבות העניין הוראת ההחרגה לפיה יש לראות את העסק כמי שדיווח על סגירת עסקו; בעניין אדואר סליבא עמדנו על הקושי לקבוע איזו ירידה תיחשב "ירידה ניכרת". מכל מקום, ברי כי מדובר בעסק שפעילותו הוקפאה, ובמקרה כזה – נחה דעתנו כי יש הצדקה לסטות מהנוסחה שנקבעה לחישוב גובה המענק, ולבחון מהן הוצאותיו הקבועות של העסק בפועל – בין אם הוראת ההחרגה חלה עליו באופן פורמלי ובין אם לאו.

29. עיקר המחלוקת בין הצדדים נסובה על השאלה האם יש להכיר בהוצאות השכר של העוררת כהוצאות קבועות. המשיבה הבהירה כי העובדים ששולמה להם משכורת הם טבחית, מלצר ראשי, ועובדת ניהולית האחראית על הזמנות ופניות לקוחות, וכי האחרונה היא אשתו של העורר, וטענה כי אין היגיון עסקי בהמשך ההעסקה שלהם. עוד ציינה המשיבה כי בימים אלו, מועסקת בעסק רק אשתו של העורר, ושני העובדים הנוספים הוצאו לחל"ת.

30. כפי שהובהר לעיל, הוצאות קבועות הן הוצאות שלא ניתן להימנע מהן, והשאלה האם הוצאות שכר הן הוצאות קבועות נבחנת לפי מכלול נסיבות העניין וההקשר הכולל של

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

הדברים. במקרה שלפנינו, אנו סבורים כי הנסיבות הן ברורות, וכי אין להכיר בהוצאות השכר האמורות כהוצאות קבועות.

31. מדובר בעסק שמפעיל מסעדה, ובתקופה שבה המסעדה סגורה ומושבתת. העורר עמד על הפעולות המעטות שאותן נדרש להמשיך ולקיים בעת שהמסעדה סגורה – שמירה על תקינות המתקנים ועל מלאי המזון, וקיום קשר עם הלקוחות שהזמנתם בוטלה. היעלה על הדעת שבמסעדה סגורה יש צורך להעסיק 3 עובדים במשרה מלאה? העורר ניסה לתת "נפח" לפעילות המסעדה הסגורה, וטען כי העובדים דאגו לתיאום ביטולים והזמנות חדשות בתקופות שבהן סברו רבים כי "אוטוטו הכל נגמר". טענותיו של העורר בהקשר זה הן תמוהות ביותר. נקל להבין כי העבודה שנתרה במסעדה – אם בכלל נותרה עבודה – לא הצריכה העסקת 3 עובדים, במשכורת כוללת של כ-23 אלף ש"ח בחודש במוצע.

32. לצד זאת, טען העורר כי סבר בשלב מסוים שהמשך העסקת עובדים אלו ישתלם לו, כך שבעת הצורך הוא לא יצטרך לגייס עובדים חדשים ויעמדו לשירותו העובדים המנוסים והקבועים שלו. גם טענה זו מוקשית בעניינינו – האם בתקופות הרלוונטיות לערר היה חשש שהעובדים "יברחו" ויעברו לעסק אחר בענף המסעדות? הלא גם עסקים אחרים היו מצויים במשבר דומה. לא הייתה לעורר סיבה להניח שעובדים אלו לא יחזרו לעבודתם הקבועה עם התאוששות המשק. בהיעדר ראיות קונקרטיות, אין סיבה להניח שהוצאת העובדים לחל"ת הייתה פוגעת במוכנות העסק לחזרה לשיגרה.

33. לכך יש להוסיף את העובדה שמתוך שלושת העובדים האמורים, עבודתם של שניים אכן הופסקה במועד מאוחר יותר – עובדה שלא הוכחה על ידי העורר, ומוכיחה כי ניתן היה להמשיך להפעיל את העסק גם בהיעדרם (ראו עניין אייזנברג, פסקה 33 להחלטה). בנוסף, כיוון שהעובדת הנתרת היא אישתו של העורר, יש יסוד סביר להניח כי השיקולים בהמשך ההעסקה שלה – להבדיל משני העובדים שעבודתם הופסקה לאחר מכן – נעוצים בשיקולים אישיים של היקף ההכנסות במשק הביתי, ולא בשיקולים העסקיים שעליהם הצביע העורר.

34. מכל הסיבות המתוארות לעיל, ברי כי העסקתם של העובדים לא הייתה בגדר הוצאה ש"לא ניתן להימנע ממנה", וכי אין לכלול אותם בגדר ההוצאות הקבועות של העורר.

35. הדברים לא הובהרו עד תום, אך ייתכן כי העורר ראה לנכון להמשיך להעסיק את העובדים מטעמים סוציאליים. העורר העיר כי המשך העסקת העובדים האמורים חסך למדינה את הנטל התקציבי שבמימון הוצאתם לחל"ת – השוואה המעידה אף היא על הפן הסוציאלי שנלווה לתשלום המשכורת בנסיבות שנוצרו (הגם שלא הובהר אם עובדים אלו אכן עונים על תנאי הזכאות לדמי אבטלה אילו היו יוצאים לחל"ת). מכל מקום, יכולתו הכלכלית של העורר לסייע לעובדיו ונכונותו להמשיך בהעסקתם, אינם מהווים הצדקה להטלת נטל המימון על קופת המדינה. גם אם ניתן היה להוציא את העובדים לחל"ת ולתת להם פתרון סוציאלי, לא ברור מדוע יש לשקול שיקולים אלו במסגרת מענק ההוצאות הקבועות של

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

העסק. נציין בהקשר זה כי המענק נועד לתמוך במגזר העסקי ובהמשך קיומם של העסקים, וייעודו אינו תמיכה בפרט זה או אחר, אלא תמיכה בפעילות העסק.

36. נזכיר כי אף שהמסעדה נסגרה והוצאותיה היו נמוכות, קיבל העורר מענקים בהיקף העולה על הוצאותיו הקבועות – מענקים שלגביהם לא נדרש החזר. מקובלת עלינו עמדת המשיבה כי בחישוב כולל של תקופות הזכאות הנדונות בערר יחד עם התקופות שבהן העורר קיבל מענקים, ובשים לב לגובה הוצאותיו הקבועות של העסק, די לעורר במענקים שכבר התקבלו.

סיכום

37. בשולי הדברים ייאמר כי לא ראינו לנכון להידרש לטענת העורר בדבר חוסר קוהרנטיות בין החלטת המשיבה בהשגה לבין החלטתה הקודמת. ההנחה היא שבשלב ההשגה עניינם של העוסקים מתברר באופן מעמיק יותר, וייתכן אמנם שהמשיבה תתקן את החלטתה – לכאן או לכאן. תפקידה של הוועדה הוא לבחון האם ההחלטה שהתקבלה בהשגה עולה בקנה אחד עם הדין, וכאמור, מצאנו שהיא תקינה ומוצדקת.

38. אנו דוחים אפוא את הערר, מכל הטעמים המפורטים לעיל. בהתחשב באופי ההליך ובהשתלשלות העניינים בתיק – אין צו להוצאות.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום. ניתנה היום, כ"ז חשוון תשפ"ב, 02/11/2021, בהעדר הצדדים.

צבי פרלמוטר, רו"ח
נציג ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הועדה